

GÁBORI KOVÁCS JÓZSEF

Tajtékos utak

Könyvet mindig fogcsikorgatva veszek.
Finoman, hosszú mérlegelés után
fektetem a kosárba – nehogy még
hazaértem előtt elveszítse karctalan külsejét –,
miután többször is végigszaladtam a bolton,
gondolatban az elmúlt hónapok számláin
és a pénzfelvétkor kapott bizonylaton.
A számsorok mögött mint
orkánban leszakadt vezeték vége vibrál
legutóbbi performanszunk
„Kedvenc íróm: Boris Vian” mondata,
így a kosárból mégis kikerül a már
évszázadok óta halott mű,
melyen már csak a doktoranduszok hullámzó
képzelete vet időnként tajtékot.
A víz rólam is folyik. Nem könnyű egy
gondolatban már beszerzett ritkaságról – ritkaság, mert
csak pár elmében van lenyomata – lemondani.
Ilyenkor indulok el az antikváriumba.
Miskolci antikváriumokban
lehetetlen Boris Viant kapni, mivel
az egyetlen élő példány több mint ötven éve halott.
Kitömése családja tiltakozása miatt vált lehetetlenné –

ha az illetékesek
a balzsamozást ajánlják fel, talán megegyezhettek volna –
így egyetlen Vian-rajongó
sem tarthat Vian-trófeát ebédlője falán,
legfeljebb egy róla készült fotó-reprodukciót,
ha van rá kerete.

Én azonban inkább a könyveit gyűjtöm. Utazásom
tájékos és szívtepő – régebbi kiadásokban hullasztó –
a Nyugatitól az Astoriánál lévő antikváriumsorig.

Bekattanok:

www.utvonalterv.hu

PEST NEVEZETESSÉGEI

nem érdekelnek.

Nyugatinál kettő, kitérő gyalog a Jászai Mari-térre,
rohamléptekkel a Blahára (mellette a nyolcban is van egy),

Blahától futva az Astoriáig; és ott sorakoznak:

első a Központi,

Vian nincs,

úgyhogy tovább,

második, harmadik, majd a negyedikben

MINDEN HULLA FEKETE

Szó bennszakad, hang fennakad,

Lehelet megszegik

Kissé kopott. Kávéfoltos.

Szamárfüles. Hátsó borítója

félíg levált, de nem baj,

csak megfizethető legyen; az ár

mindig a legutolsó oldal

versoján...

Visszacsúsztatom csendben a polcra.

gáz

Ha elromlik a konvektor,
konyhai kályhádba
bármivel begyújtasz.
Könyvbarátok a számlákkal kezdik; befizetni
úgyse tudják őket.
Doktoranduszi ösztöndíjam a gázfűtéshez
méretezték, a konferenciákon maximum
második fokozaton égethetem
magam, a harmadik már lefulladással
fenyeget, pedig gázpalackot sem könnyű
találni: az állásokat már bevették
és a helyek melegen tartása
is házon belül történik;
a várakozók csak egy széssel közelebb ülnek a tűzhöz.

Ekkor lényegülnek át a korábbi
számlák, (a reklámújság az új szövetség),
bár eddig csak a kályhát
rejtették a láthatatlanság köpenye alá.
Belőle egyre kevesebbet takarnak.
A környék gyorsan kiürül, a kukák
melletti éghető anyagok a szmogba
olvadva keringenek, mint keselyűk a hulla körül,
pedig én még a salakot hordom.

fagybicsak

Hasonszűrő barátaimmal a várost jártuk;
Bicskás, Késes és Szeletelő a lámpafényből
hasítottak a vásott ködbe.
Pengévé szűkült
szemhéjukat a dér metélte
és csontjukba szúrt a karcsú fagybicsak.
A sarkon előttük jégvirágos harisnyába bújt
jégcsapok – két női láb.
A többit a köd szelte el.